

Práce je zaměřena na procesní lhůty v římském právu. O těch ale nelze pojednat, aniž by se práce věnovala i jiným institutům. Institut procesních lhůt je tema, které není komplexně zpracováno v žádném českém prameni, a nadto žádná známější romanistická cizojazyčná literatura nepojednává komplexně na jednom místě o procesních lhůtách římského procesu. Proto bylo velmi obtížné sesbírat a utřídit informace. Informace o většině lhůt jsou pak řazeny u jednotlivých konkrétních institutů římského práva, ke kterým se vztahují.

Proto bylo v prvních dvou kapitolách třeba pojednat nejprve o jednotlivých druzích soudního řízení a soudních magistraturách. Cílem ale nebylo podat vyčerpávající výčet těchto jednotlivých druhů řízení či jednotlivých soudních magistratur. Je zřejmé, že pokud mluvíme o procesním právu a jeho konkrétním institutu (procesní lhůty), nemůžeme opomenout to základní - samotný proces. Proto je úvodní vstup o jednotlivých druzích řízení neoddelitelnou součástí práce. U magistratur se pak práce snaží věnovat pouze těm z jejich pravomocí, které se týkají dané problematiky.

Stejně tak by práce byla ve svém v celku nekompletní, pokud by v ní nebylo uvedeno několik stručných informací o samotných procesních stranách, které jsou vždy *condicio sine qua non* soudního procesu, ať už mluvíme o římském či současném právu. Tomuto se věnuje kapitola třetí.

V rámci kapitoly čtvrté jsou už jednotlivé lhůty rozebrány, a to po institutech, se kterými jsou nerozlučně spojeny. Chronologické řazení kapitoly postupuje podle jednotlivých fází v soudním řízení. Samotná kapitola patá je pak věnována temporalitě žalob. Tema je asi nejvíce komplexní, co se týče institutu procesních lhůt, a proto je mu věnováno dostatečné množství prostoru.

V kapitole šesti práce shrnuje z předchozího jednotlivé informace o exekuci a doplňuje je tak, aby vytvořily jednotný celek.

V rámci práce by bylo neomluvitelné nevěnovat se času, který je samotným podkladem pro lhůty. Vždyť v latině se pojem lhůty označuje *tempus*, stejně tak se termin *tempus* překlada jako čas. Spojnice mezi procesními lhůtami v právu a mezi časem je zcela názorná. Času (a to i z historického hlediska) je věnována sedma a osma kapitola.

V práci je pro názornost použito množství překladů. Bez překladů římskoprávních textů by nedávalo smysl se daným tematem zabývat. Římské právo pro nás není historie, ale základ našeho poznání o právu, na druhou stranu se ale o římském právu mnoho nedozvíme, pokud nebudeme uznávat historii a nebudeme se věnovat původním textům. Vždyť *historia magistra vita est*.